

Передплата	
на «РУСЛАНА» вносять:	
в Австри:	
на цілий рік	12 р. ав.
на пів року	6 р. ав.
на чверть року	3 р. ав.
на місяць	1 р. ав.
За границею:	
на цілий рік	20 рублів
	або 40 франків
на пів року	10 рублів
	або 20 франків
Поодинокє число по 8	кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми сердце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о год. 6-ій пополудни.
 Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.
 Рукописи звертає ся лише на попередне застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Помішалось в головоньці.

«Дѣло» боронить пос. Тянякевича і єго відкритого листу до пос. Барвіньского і — розуміє ся — дає правду своєму «независимому». Оборона «Дѣла» однакж така млава і повна суперечностей, що о. Тянякевич міг би сказати: Господи, заховай мене перед моїми приятелями!

«Дѣло» починає свою оборону тим, що чудує ся, як посьмів пос. Барвіньский назвати себе і своїх товаришів «конституційними» заступниками руского народу, коли доси «Дѣло» не видало пос. Барвіньскому і єго товаришам патенту на «конституційних» заступників Руси.

«Дѣло» каже дальше, що пос. Барвіньский «удає» лише якесь почутє обовязків супроти руского народа; що «руські» послї відчули вже безвихідне своє положенє і раді би видобутись з тих кайданів, якими себе добровільно сковали.

Слїдує відтак Белеївске: та ба! — «руські» послї не в силі розірвати сих кайданів, бо? — бо они в соїмі розпинали ся за польскою адресою, що хоче лише (?) розширення автономії краю, а в державній радї стоять при програмі Войтіха Дїдушицкого (?). Якжеж — питає «Дѣло» — можуть они нараз домагати ся від правиці і правительства управлїненя національно-полїтичних відносин в Галичинї і на Буковинї? Спитавши: як можуть?, відповідає собі «Дѣло», що можуть, але — та ба! — они не мають до того сили. Може би ще пос. Барвіньский мав таку «зухвалу відвагу» проти польского «Кола», але та ба! — він не найде між своїми товаришами другого такого відважного. А який буде ефект, як би пос. Барвіньский відважив ся на таку зухвалість? — питає «Дѣло». Правиця відкаже єму. А він? Він не перейде до опозиції, ані не зложить мандату. А як би і зложив мандат, то

єго товариші будуть раді тому, бо одному з них дістане ся провід «руських» послів і в «руській» політиці.

Намотавши в кількох стрічках стілько інсинуацій і гіпотез, припустивши «сеє і онеє» і усумнівивши в те своє «сеє і онеє» — «Дѣло» вірить, що руска справа була би взяла зовсім иньший — розуміє ся користнійший — оборот, наколи «руські» послї були би дійсно «конституційними» заступниками Руси. Тодї були би могли і мали би повну «волю», допоминати ся в радї державній о управлїненє національно-полїтичних відносин в Галичинї і на Буковинї. Тодї змогли би они «загрозити опозицією і вимусити те, чого би їм не хотїли дати по добрій волї». Тодї — треба догадувати ся — голос їх лунав би по салї віденьского парламенту так грїмко, як лунав доси «вольний голос» о. Тянякевича і долунав би ся того, що німецка лївиця — ся покровителька «независимих руских, чисто-конституційних та «Дѣлом» опатентованих послів — над постулятами о. Тянякевича в своїй програмі перейшла до дневного порядку, сказавши Полякам: «ви не мішайте ся в наші справи з Чехами та Словінцями, а ми дамо вам за те взаїмність і не будемо мішати ся в ваші справи з Русинами».

«Дѣло» промовчало однакж весь той великанський дотеперїшний успіх послів Тянякевича і Окуневского в державній радї і, щоби просто одурити своїх читателїв, каже: «8—10 послів руских не є ще велика сила, але?... але «бувають хвилі» як ось і теперїшна, що і таке невеличке число солідарних «конституційних» заступників народа набирає великого значіння». О. Тянякевич зробив проте добре, що не увійшов в «коншахти» з Барвіньским, а тим меньше з єго товаришами, о котрих нема що і говорити. Але — рефлектує ся «Дѣло» — пос. Барвіньский

міг би нам сказати, що сила «руських» послів лежить в їх союзї з полудневими Славянами? Се чисте самодурство! Рускі послї кріплять лише силу Чехів, полудневих Славян та Поляків, а не на відворот. Они кріплять Чехів і Словінців в їх борбі з Німцями, а Полякам помагають розширити автономію Галичини. Русинам, що борють ся з Поляками, не помозуть, ані Чехи ані Словінці а тим меньше Поляки. Як би Русини воювали з Німцями, а! — тоді могли би Русини числити навіть на поміч Поляків (!!), а так Русини є для Поляків тим, чим ягня для вовка, а для Чехів і полудневих Славян — Гекубою!

«Дѣло» кінчить свої виводи тим, що фактами (!?) доказує, що «неконституційні» послї не здобули для галицкої Руси ні одного права, хоч забуло притім сказати і вичислити все те, що здобули і «вольним» голосом вибороли для Руси послї Тянякевич і Окуневский.

Чи спорити нам з «Дѣлом»? Годї! До тої політичної саламахи нема як і приступити. В богато справах «Дѣло» перечить само собі, а на політичну програму «Дѣла», що рускі послї змогли би лише через союз з німецкою лївицею поправити долю руского народа — на сю програму ми не підемо. Дячого не підемо?

Не підемо, бо в 1869 р. Німці продали нас Полякам.

Не підемо, бо недавно ще (в 1894 році) пос. Романчук указував нам, що лише через «антикоалїцію славянську», т. є. через сполуку руских послів (навіть і «занисими») з Чехами та Словінцями галицка Русь змогла би прийти до своїх прав.

Не підемо, бо галицку Русь не спасли в своїм часї ані Люеґер, до котрого залїцав ся Романчук, ані Пернерсдорфер, з котрим під koniec старого парламенту Романчук так дуже симпатизував.

Не підемо, бо послів Тянякевича і

2

Присяга вірности

новеля
 Марії Софії Шварц
 перевід
 С. Єзерского.

(Дальше.)

II.

В кілька день опісля був Гастон одного, ясного вечера на Вердевілю, щоби з кралею свого сердца попрощати ся. Він мусїв тепер відходити, щоби бороти ся за честь і свою любов. Се були єго останні відвідини перед відїздом. Обоє молодята, зійшли в огород, щоби там посеред цвітних пахощів, посеред шелесту листя і журчавя води себе на взаїм о любові запевнити. При звуках шездари пересьлівав Гастон на ру любовних пісень, щоби також і єго переповнене сердце могло виговорити ся. Закінчивши єсьнїв, зїмнив він руку Зої, положив під рамя і сказав:

— Ходи, поглянемо єще раз на море, може нам вже не доведе ся ніколи разом на сей образ дивити.

Предовго стояли они там, оперши ся о поруче, що було тут над морем і Зоа говорила з мрійним запалом о своїй любови та будучно-

сти. Гастон наслуховав, а на гарні черти єго лица налягла хмара глубокої задуми. Се було якесь смутне перечутє, що веселї дні єго щастя ось тепер закінчили ся. Нараз огорнув він рукою стать Зої, відвів єї від поручя і сказав пригорнувши до свого лона:

— Не хочу вже довше споглядати на море, бо єго філі так якось дивно шепчуть, що менї ввижає ся, неначе би до мене покиували ся, щоби ми обоє у єго глубинь кинули ся. Тодї Зоо, ти на віки була би мовію. А нужно! О господи! Коли би я повернув з бою, ти вже мене позабула!

Зоа обняла єго шию, глянула в єго палкі очі і шепнула:

— Ніколи не вийде Зоа за нікого, тільки за тебе; ніколи тебе не забуде!

— Відсутність, Зоо, се вельми небезпечний ворог вірности.

— Гастане! — промовила Зоа опалисто. — Клену ся Пресьвятою Дівію, що остану тобі вірною. Коли наложиш головою, тоді монастир мене захоронить, там оплакувати ме Зоа того, котрого на сїм єсвітї до загину любила. Наколиб я зломилла дотеперїшню присягу, тоді тобі вільно мене як безчестну, невірну женщину перед цілим єсвітом знеславити. Ось гляди! — додала вона і витягнула медаль, у яким був

виравлений єї образ. — Сей образ нехай тобі товаришить яко талїсман. На єго окранови писано: «Вірність до загину!»

— О Зоо! — Довге обняте і горячїй поцілуї закінчили сю справу.

Місяць, що розсипав своє єрібне промє на землі і морю, заплив саме тоді за хмару, неначе би не хотїв довше на розетанє сих молодят дивити ся.

Коли трошка пізнїзїйше Зоа сама при вікні своєї кімнатки сидїла і мокрими від слїз очима у глуху ніч визирала, тоді жалїло єї сердце сеї розлуки і докоряло їй, що вона Гастона піти на війну намовила.

— О! коли би він упав, тоді пукло би моє сердце — шепнула вона. — Але він не упаде, а верне полковником оздоблений почестним заступом, тоді стану полковницею. Ах! се буде небесна розкіш! Ніхто тоді не посьміє сказати, що я дочкою крамаря!

По сих словах розради удала ся молода дївчина на випочинок і їй сніло ся, що Гастон десь прийшов у блискучому полковницькому мундурї, на єго грудях повно хрестів і з нею мав їти до шлюбу, але саме тоді, коли мала єму подати руку, він десь подїв ся.

(Далї буде.)

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

солідарности, ніж від габінету гр. Туна. Obzer написав сю статью під впливом поїздки делегатів чеського народу на торжество Пушкіна в Петербурзі.

Париж, 5. червня. Зрішенє касаційного трибуналу в справі Драйфуса оповіщено в суботу пополудни. Зібрана перед палатою справедливости публіка демонструвала окликом: най жисте справедливості! Питанє, що буде поставленє новому военному судови в Рен, гласить: Чи Драйфус виноватий, що в 1894 р. допустив ся закнених єму злочинів, будьто він з посторонною державою, зглядно з єї агентами удержував зносини в тій ціли, щоби сю державу спонукати до неприязних кроків або війни проти Франції, або щоби єї державі доставити средств до сего помічних? Зрішенє се широко мотивованє, а в нїм піднесені іменно факти, відомі вже що-до сфальшованого бордеро і т. зв. dossier з припискою >Cette est canaille de D...<

Берлин, 5. червня. Відступленє островів Каролінських Іспанією в користь Німеччини довершенє. Іспанія одержить одвакж не коньче значне відшкодованє. Англія не буде протестувати проти сего відступленя, хоч пересвідчена, що сим позискала собі Іспанія значну моральну піддержку із сторони Німеччини.

Білгород, 5. червня. Бувший регент Рістич тяжко занедужав.

Петербург, 5. червня. Турецкі власти не впустили 200 Вірмен, що з Кавказу хотіли назад вернути до турецької Вірменії. Губернатор Кавказу, кв. Голіцин, поселить їх симчасом в російській часті Вірменії в губернії ериванській.

Table with columns: Poїзд, до Львова, зі Львова, including departure and arrival times for various routes.

ЗАМІТКА: Пога нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейскій ризить ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівского. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцьких ч. 5) уділяє пояснєнь в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їади.

Advertisement for 'ДНІСТЕРЪ' (Dniester) insurance company, founded in 1892. Includes financial details and terms of service.

Advertisement for 'ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ' (Lew Lopatynskiy) featuring plays like 'ДО БРАЗИЛІЇ!' and '„СВЕКРУХА“'.

Advertisement for 'Артист.-літературні Новини' (Artist-Literary News) magazine.

Advertisement for 'НАРОДНА ТОРГОВЛЯ' (People's Trade) featuring various goods like wine and fabric.

Advertisement for 'Хорі на легкі' (Coughs on the light) medicine and 'ЛЕВ НОВОСАД' (Lew Novosad) boots.